

Akce č. 17

**PROČ BYCHOM SE
BÁLI NA
PRACHOVSKÉ
SKÁLY...**

pátek 16. října - neděle 18. října 1998



Proč bychom se báli na Prachovské skály ...

- **Úvod:**

Milé lidi, milí lidé*,

Na **pátek až neděli 16. – 18. 10.** máme naplánován výlet tentokrát do Českého Ráje, přesněji

do **Prachovských skal**, ještě přesněji, až na samý konec vesničky zvané **Horní Lochov**.

- **Sraz** je v **pátek 16. 10. večer** přímo v domku. Cesta je totiž opět jednoduchá jako facka, navíc výřez mapy je tentokrát přiložen, a tak není co dodávat. Sraz pro ty, co event. přijedou až v **sobotu 17. 10.**, je taky v domku, ale již u ranní u kávy v **10:00**.

- **Cesta: Praha - Mladá Boleslav - Jičín.**

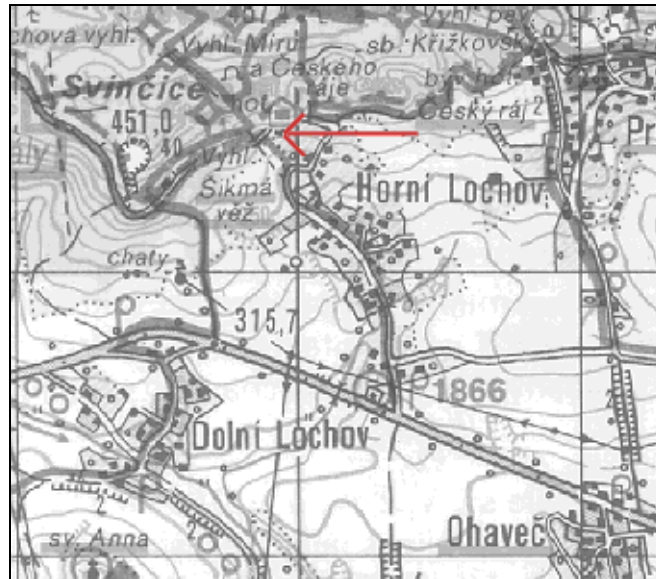
Těsně před Jičínem se zahne, ještě asi půl kilometru před vesnicí Ohaveč u boudy autobusové zastávky kdesi v polích - tedy na snadno přehlédnutelné odbočce, doleva do Horního Lochova. Projede se vesnicí do kopce až k hotelu Pod Šikmou věží, kde silnička končí. Vzhledem k hotelu, asi tak 100m vpravo dole, se pak nachází zmíněný domek. Pohled na něj z poněkud jiné strany a v poněkud jiném ročním období:



Přesná lokalizace domku na mapě N°19 - Český Ráj vyříznutá ze čtverce C4:



BBCC



- **Poznámky:**

Cesta od okraje Prahy je dlouhá cca **85 km** a trvá cca **50 minut**. Do Mladé Boleslavi je to dálnice, dále pak docela rychlá silnice. Někdo (Fialovi + ...) tam bude určitě v pátek v 19 hodin, možná i dříve.

- **Sebou:** Protože věříme, že počet účastníků akce jistě převýší počet lůžek, prosíme, abyste si vzali:

spacák, karimatku (je tam jen několik postelí, hlavně však dřevěná podlaha) **a BOTY NA PŘEZUTÍ** (což je sice novinka, ale za to nebudeme muset desetkrát denně vymetat trávu). Hudební nástroje, kola a zubní kartáček jsou již samozřejmostí.

- **Jídlo a pití:**

V blízkém hotelu lze skvěle pojíst i popít - ovšem cenová relace je vyšší, není možno si srazit stoly dle libosti a není jisto, zda bude otevřeno (tzn. může být dovolená, ...). Následuje tedy známý scénář:

pátek **večeře** - jako obvykle polévka + chléb - bude připravena pro všechny.
sobota **snídaně** - jako obvykle - každý něco přiveze
oběd - jako obvykle v hospodě
večeře - však se uvidí (jako obvykle)
neděle **snídaně** - jako obvykle - každý něco přiveze
oběd - jako obvykle v hospodě
večeře - jako obvykle doma

Nápoje: pro všechny bude zakoupeno pivo + dobrá voda + káva + čaj + mléko do kávy

Zdeněk

- **Kontakty**, které stejně všichni znáte:

* nehodící se oslovení škrtněte

V Praze, 19. 10. 1998



Proč bychom se báli na Prachovské skály ...

Ahoj lidi,

jak už všichni správně tušíte, máme za sebou zase jednu z akcí **BBCC** - tentokrát to ALE byla LETOS definitivně POSLEDNÍ VÍCEDENNÍ AKCE a doufám, že nejen já jsem toho názoru, že se nám to zase jednou velmi vydařilo a mnohé okamžiky, myslím, nikdy neupadnou v zapomnění. Navštívili jsme překrásnou lokalitu Prachovských skal, počasí se přesně drželo předpovědi, takže bylo nádherné a střechu nad hlavou nám tentokrát poskytl Fialovi - bydleli jsme v domě, kde se Jája narodila a vyrůstala a nutno přiznat, že její znalosti celé lokality Prachovských skal (a Českého Ráje vůbec) jsou nevyčerpatelné - bez jejího výkladu by prohlídka Prachovských skal snad ani neměla smysl. Ale to jsem už přeskočila do neděle, takže se rychle vrátím

k začátku **17. akce BBCC** s názvem **Prachovské skály...**

Pátek 16. 10.

Definitivní sraz všech účastníků byl až na místě, tedy v Horním Lochově u Fialů, ale přesto se odjezd z Prahy bez zmatků neobešel. Samozřejmě ještě dopoledne nebylo jasné, s kým pojedou Honza, s kým Pepa jr. a s kým Dorka, ale nakonec se vše zdárně vyřešilo, takže jsme mohli vyjet.

17,35 - ve složení Vr. + Vrstevnička + Podčarovka a s autem plným jídla a pití jsme přijeli ke Krejčíkovi

17,38 - Jirka s Mirkem nabrali u Střešovické vozovny Honzu a popojeli jsme do Dejvic ke garáži

17,47- odjeli jsme od Honzovy garáže i s jeho kolem, karimatkou a spacákem (a samozřejmě i s Honzou)

18,47 - pokud se domníváte, že jsme na místě, pak vás musím zklamat. Po hodině jízdy přes Prahu jsme zastavili u Agipu pod Prosekem, abychom dotankovali pohonné hmoty. Ale další průběh cesty byl již přesně podle textu písně Ivana Mládka *...Do Českého Ráje, cesta příjemná je...* - zkrátka pohoda bez dopravních zácp (pokud ovšem pominu, že jsem díky své nepozornosti přelítla v Čakovicích v 60-ti kilometrové rychlosti železniční přejezd, kde již svítila výstražná světla a závory se chystaly padnout - Jirka s Mirkem a Honzou v autě za mnou si ťukali na čelo ještě v sobotu).

20,05 - jako druzí (pokud pominu nezbytnou přítomnost Fialů) jsme přijeli na místo srazu - tedy byli jsme v Horním Lochově u Fialů (zhruba o tři vteřiny dříve přijel jako první Brzi s Pepou jr.)

20,15 - přijeli Jandovi a Čiháci

Všem se tedy zdárně a bez problémů podařilo najít dům pod hotelem Šikmá věž, takže jsme pro páteční večer byli v konečné sestavě:

■ **Fialovi (Zdeněk + Jája + Tomáš)**

■ **Brzi**

■ **Pepa jr.**

■ **Jirka Krejčík**

■ **Mírek**

■ **Honza**

■ **Vrstevnice + Vrstevnička + Podčarovka**

■ **Jandovi (Olda + Marcela)**

■ **Čiháci (Lád'a + Jarka + Simona + Adéla Havlíčková)** - pokud pátráte v paměti odkud je znáte, pak vás mohu ujistit, že pátráte zbytečně - jeli s námi poprvé (ale doufám, že ne naposledy) a jsou to známí Jandů

... takže nás bylo **17 lidí + žádný pes + 1 basa** (tedy kontrabas)
+ **ŽÁDNÁ KYTARA** (nekázeň) !!!

Rychle jsme vybalili z aut potraviny a tašky a šli jsme do hotelu na pivo, protože v devět zavírali. V hotelu sice bylo útulno a pivo bylo dobré (jen jsme se nemohli dohodnout, zda pijeme Bernarda nebo Staropramen), ale seděli jsme u třech stolů, Honza musel chodit kouřit ven a každou chvíli se



BBCC

přes restauraci přehnal zástup řvoucích Němců různých věkových kategorií, takže jsme po dvou pivech zvolili raději návrat zpět a dali jsme přednost konzumaci vlastních zdrojů.

21,30 - dali jsme si tlačenu s cibulí, ohřáli jsme polévku, filmovali jsme, fotili jsme a pili jsme - když jsem ráno otevřela kroniku a přečetla jsem si tato poslední slova, uvědomila jsem si, že při jejich psaní jsem vůbec netušila, jaká smršť nás očekává. V naší sestavě jsme dokázali vypít neuvěřitelné množství rozličného alkoholu, takže co se týká pátečního večera, lze říci pouze jediné

23,00 - 3,30 - za stálého popíjení jsme se postupně ukládali k spánku

Jediné, co naši žízni dokázalo odolat byl pravý Caraibo rum (obsah 1 litr), který se Fialovi marně snaží vypít již 3 roky !!! Nádherná modrá láhev s malovaným bílým písmem skrývala vražednou tekutinu (zvláště pro nás, kteří jsme zvyklí na *Božkov*) a ačkoli z obsahu již 2/3 chyběly, nebyl nikdo z nás schopen vypít více než jednoho panáka. Prostě byla to síla.

Rekapitulace:

Celkem se zúčastnilo: 17 lidí
Celkem psů: 0
Celkem aut: 6
Počasí: po deštivém týdnu bylo sucho a příjemně - zkrátka akorát na cestu, t = cca 10° C

AUTEM

Celkem jsme ujeli: 91 km
Hrubý čas: 2:18
Čistý čas: 1:18
Průměrná rychlost: cca 70 km/hod.
Trasa: Praha - Mladá Boleslav - Horní Lochov
Cesta: bez problémů

Sobota 17. 10.

9,00 - postupně jsme vstávali a vzhledem k tomu, že nikomu kromě mě nic nebylo, bolela mě hlava zřejmě za všechny

10,00 - u kávy jsme marně čekali na další účastníky sobotního výletu

10,05 - volal Lojza PP, že ranní sraz nestíhá (musel se postarat o Irenu se zlomenou nohou), ale rád by se přidal někde po cestě - domluvili jsme setkání na Hrubé Skále mezi 13,00 - 14,00

10,10 - konečně jsme zaslechli přijíždět auto a v poměrně rychlém sledu za sebou přijeli

- **Bohuňáci (Pepa sr. + Vítek + Šmudla)**
- **Rajče + Dorka**
- **Vaňci (Mirek + Hanka + Honza + Magda)**
- **Kalivodi (Karel + Gábina + Kája + Tomáš + Black)**

a ačkoli slíbil, tak nepřišel Jirka Daněček, který doma studoval jakýsi strašně zajímavý manuál k jakési úžasné zajímavé pondělní přednášce, která se nakonec stejně nekonala...

... takže nás bylo 29 lidí (!!!) + 2 psi + 1 basa (samozřejmě kontrabas) + 3 kytary (konečně) !!!

... připravovali jsme se na cestu, Brzi tentokrát místo návleků oblékl nové dlouhé cyklistické kalhoty (pod nimi měl údajně rovněž nové spodní prádlo z moiry, ale to nám odmítnul ukázat), rozdělávali jsme ponožky **BBCC**, dopijeli jsme ranní kávu, Mirek nemohl najít pantofle (našel je až v neděli pod svou postelí) a Šmudla s Blackem se porvali - prostě klasický předodjezdový zmatek ...

11,00 - konečně jsme se všichni shromáždili před hotelem Šikmá věž, Black byl uzamčen v autě, Jirka se nechal vyfotit u 3-dveřového, velmi zachovalého Trabanta a vyjeli jsme k prvnímu cíli dnešního dne - na Trosky...



Chvíli jsme jeli po silnici, chvíli lesními cestami, které byly po deštivém týdnu poměrně slušně rozbahněny - buď se nám kola bořila do rozježděného bláta nebo se nám na mokřých kořenech a kamenech nepříjemně smýkala, zastavili jsme se a vyfotili jsme se na loupežnickém hrádku Pařez (což samozřejmě bylo jen několik schodů a díra ve skále, ale samozřejmě jsme si to jako vždy nemohli nechat ujít), okolní lesy a stráně byly překrásně zbarveny podzimními barvami a s ustupující mlhou se stále více ke slovu hlásilo sluníčko ...

cca 12,30 - z lesa jsme vyjeli do sluncem zalité jabloňové aleje - všude kolem nás byla náhle červená, žlutá a zelená jablka různých druhů, velikostí a chutí a nad korunami stromů se tyčil cíl naší cesty - Trosky.

Za stálého pojíždění čerstvě utrženého ovoce jsme projeli tou neuvěřitelně dlouhou jablečnou nádherou a před námi se objevil dokopec - původně nevinně vypadající terénní nerovnost končící zříceninou hradu se ovšem záhy změnila v kamenitou cestu ostře stoupající vzhůru, takže jsme téměř všichni postupně slezli ze svých kol a tu kamenitou ošklivost zdolali pěšky.

13,06 - 14,00 - U restaurace pod Troskami jsme se rozdělili - kdo nechtěl na zříceninu, šel na pivo a kdo chtěl, zdolal posledních pár výškových metrů k branám Trosek a úzké temné točité schody na vyhlídkový ochoz. Viditelnost sice nebyla sto procentní, ale díky průvodci, který v nás odhadl vědění chtivou výpravu a proto nás poctil svojí přítomností, jsme se přesto dozvěděli, kterým směrem leží Ještěd, kterým Alpy, co vidíme na horizontu kolem nás a co bychom při lepší viditelnosti mohli vidět, kde byl objeven poklad a kde by snad ještě nějaký mohl být, proč se jedné věži říká od dob husitů *Baba* a druhé *Panna*, kudy asi vedou tajné chodby do Jičina a Turnova, poutavý výklad přerušil motorový padák kroužící nad našima hlavama a pak už jsme museli jít, protože druhá část na nás čekala v restauraci - ta při svém občerstvování zatím zjistila, že Lojza PP na nás nečeká na Hrubé Skále, ale že je doma a vůbec nikam, bohužel, nepojede. Takže jsme se nemuseli honit a v poklidu jsme nabrali směr na Hrubici, kam se mimochodem již všichni velmi těšili, protože jsme se zde chystali poobědvat.

14,30 - 15,45 - hotel Štekl na Hrubé Skále - obsadili jsme téměř všechna volná místa v malé restauraci a poměrně dobře jsme se i najedli (i když ženskou část personálu by bez problémů předhonil i šnek - a ještě by si při tom pískal). Zámek jsme však z časových důvodů nenavštívili a kolem hruboskalského skalního městečka jsme ujížděli dál.

16,07 - v mírném dokopci se Mirkovi zadržela převodovka, což mělo za následek samozřejmě pád. Radit se holt musí včas.

16,15 - 16,30 - Kopicův statek. Pokud nahlédnete do mapy, dozvíte se, že jde o uzavřenou, převážně roubenou usedlost z r. 1787 - velmi cenná památka lidové architektury. Tedy nic zvláštního, co by stálo za shlédnutí. Ovšem díky Jáje, která na této krátké zajižďce od rána trvala, jsme zjistili, že jde nejen o historické stavení samotné, ale pískovcové skály v lese za statkem jsou vyzdobeny plastikami, které jsou nádherným důkazem neuvěřitelné dovednosti jednoho z posledních obyvatel tohoto místa - Vojty Kopice. Někdo holt volně chvíle tráví u piva, někdo jezdí na kole a někdo si jen tak pro radost svojí a kolemjdoucích tesá do skalky. A díky této Vojtově zálibě vznikla překrásná přírodní galerie, kde je možno shlédnout díla a dílka s náměty pohádkovými, zvířecími, bájnými, ale i novodobými takže jsme zde viděli nejen lva, perníkovou chaloupku a sv. Ludmilu, ale i Jánošíka, partyzána se samopalem a mnoho dalších, neuvěřitelně zdařilých děl.

No a po krátké kulturní vložce jsme zase pokračovali dál. Sjeli jsme k říčce Žehrovka a projeli jsme kolem Podvyskeřského a Pleskotského mlýna ...

17,06 - Dorka si na vlastní kůži vyzkoušela, jak klouže rozbahněná lesní cesta. Nutno ale podotknout, že kdyby neměla klipsny ... (ale to už tady několikrát bylo). Rozhodně jí ale dost dlouho trvalo, než zabahněnou půlku svého těla alespoň částečně očistila.

Popis další cesty se dá snadno vyjádřit třemi slovy - bláto, kořeny, kamení a možná bych ještě sem tam přidala nějakou tu louži. Ale všichni jsme to nakonec přežili a z bahna jsme vyjeli v Nebákově, kde jsme se na chvíli zastavili v restauraci ...

16,55 - 18,20 - restaurace Nebákov. Odpočinuli jsme si, dali jsme si pivo a protože zde byli momentálně rybí hody, někteří nepohrdli rybí polívičkou. S chutí bychom si dali i nějakou tu



rybičku, ale pokročilá hodina a zhruba 15-ti kilometrová cesta před námi nás přece jenom nutily k odjezdu.

Pro další putování jsme již zavrhlí lesní cestičky a vyjeli jsme po silnici směrem na Mladějov. Rychle se stmívalo, nad námi se tyčily obrysy Trosek a náš peloton se s přibývajícím tmem měnil na šňůru červeně blikajících světýlek. Brzy nás i okolní lesy a pole zahalila tma, nad hlavou nám svítila Večernice, Šmudla poslušně běžel vedle Pepy a jeho stažený ocas zvěstoval, že se lehce bojí (do batohu ovšem nemohl, protože se utrhlý popruhy), z polí fičel poměrně silný, ale teplý vítr a my jsme celkem rychle projeli Mladějovem a dorazili jsme do Blat, odkud je to k Fialům již jen kousíček (cca 5 km).

19,20 - Blata. Zdeněk, Honza, Pepa sr., Jirka a Mirek se šli na poslední úsek cesty posilnit Malorohozeckou jedenáctkou a my ostatní jsme vyjeli do tmy směrem k sídlu Fialů.

Cca po 2 kilometrech jsme zastavili na rozcestí - Jája navrhovala opustit silnici a jít zkratkou lesem (prý jsou to asi 2 kilometry...). Na tomto místě je třeba si ale uvědomit, že kolem nás byla tma, kdy nebylo vidět na krok, takže kdo stojí vedle vás, bylo možné poznat jen po hlase a navíc naše světelné vybavení se rovnalo téměř nule - někteří z nás neměli nic, někteří měli alespoň zadní blikačku, někdo měl světlo na dynamo (což ovšem vyžadovalo poměrně rychlejší a pravidelné otáčení předního kola - v kopci a bahně ztěžka splnitelné), Rajče sice přední světlo měl, ale baterie do něj zapomněl koupit (pokud uvážíme, že blatníky od akce v Borku stále ještě vozí v kufru auta, pak nás tato drobnost ani nepřekvapí) no a tak JEDINÉ pořádné světlo v naší skupině 24 lidí (!!!) měl pouze Brzi. Nutno ale přiznat, že jsme nad těmito detaily nepřemýšleli a tak se nelze ani divit tomu, že jsme zvolili zkratku přes les. Chvilí nás ještě Rajče nutil počkat na Pepu sr., o kterém jsme nevěděli, zda zůstal v Blatech v hospodě, nebo jel za námi, ale zhruba po pěti minutách jsme se rozhodli ponechat Pepu jeho osudu a vyrazili jsme do lesní temnoty. Ačkoli jsme si říkali, že se nesmíme roztrhnout a musíme se držet pohromadě, Brzi sednul na kolo a se svým světlem zmizel v lese. Pár prvních stihlo nasednout a pustit se za ním, ale neurčitý počet (asi polovina) nás zůstal stát na rozcestí s kolama v ruce a jen jsme tiše zírali za vzdalujícím se, mezi stromy blikajícím světlem. A tak jsme se vydali pěšky. Po tmě jsme se za stálého stoupání kodrcali přes kořeny a kameny a brodili jsme se bahnem, kudy vede cesta jsme odhadovali pouze podle rozestupu korun stromů a Brzi nám neustále ujižděl kamsi dopředu.

Díky bahnitě cestě a silničním blatníkům se brzy Jandům zasekla kola tak, že jsme chtěli nechtěli museli zastavit a bahno zpod blatníků vyčistit. Při svitu zadních svítilen to šlo opravdu ztěžka - ještě štěstí, že Dorka měla po ruce šroubovák, ale vrchol byl, že na nás přední skupinka pokřikovala odkudsi ze shora, co proboha vyvádíme za kraviny, protože díky červeným blikačkám to z jejich pohledu vypadalo, jako bychom se semkli to klubíčka a kola tlačili pozadu (v noci v lese opravdu ta nejlepší zábava).

19,50 - v dálce se objevilo světlo a zakrátko jsme stáli před hotelem. Bohužel to ale nebyl hotel Šikmá věž, ale hotel Skalní město (za první republiky a snad opět i dnes zvaný podle svého původního majitele Košíček). S radostí jsme zjistili, že se nám nikdo neztratil a vyrazili jsme na další cestu (prý jsou to již jen asi 2 kilometry...).

... a opět jsme vjeli do lesa. O cestě se ale v tomto případě již vůbec nedalo hovořit. Pěšina mezi stromama byla tak úzká, že nebylo možno vůbec rozeznat kudy vede a ačkoli jsme touto cestou již jeli ráno, nikdo z nás překvapivě nepoznával, kudy jedeme. Za to jsme si ale poměrně jasně začali uvědomovat, že balvany jsou vpravo, vlevo i uprostřed, kořenů je zde snad víc než stromů samotných a na pár pařezů mnozí z nás rovněž nezapomenou. Brzi byl pasován na hlavního osvětlovače a neustále byl žádán na začátku, na konci i uprostřed pelotonu, aby posvítil. Postupovali jsme v této části naší cesty velmi pomalu, ale nakonec jsme přece jenom všichni

dorazili k hotelu Šikmá věž - myslím, že nikdo z nás ráno netušil, jak rád večer uvidí jeho rozsvícená okna.

20,20 - konečně „doma“

20,35 - dorazila zbývajících pětice kluků, takže jsme opět všichni pohromadě



No a pak už jsme jen odpočívali, posilňovali se jitrnicemi, jelity a kuřaty, zpívali jsme, po desáté hodině nás opustili Kalivodí, po půlnoci se s námi rozloučili Vaňci, tancovali jsme a opět jsme celý večer hojně popíjeli všechno možné. A že o zábavu nebyla nouze, to dokazuje i fakt, že poslední z nás šli spát až v 5,30 (!!!) ráno.

Rekapitulace:

Celkem se zúčastnilo:	29 lidí
Celkem psů:	1
Počasí:	krása, krása, krása
Celkem jsme ujeli:	51 km
Hrubý čas:	9:20
Čistý čas:	4:16:14
Průměrná rychlost:	cca 11,9 km/hod.
Trasa:	rekreační sídlo Fialů - hotel Šikmá věž - po červené turistické značce - Blata - Mladějov - po červené značce - po zelené značce - Trosky - po silnici - Hrubá Skála - po červené turistické značce - lesem - Kopicův statek - lesem - Olešnice - Podvyskeřský mlýn - po žluté značce - po červené značce - Nebákov - po silnici - Mladějov - Blata - lesem - hotel Skalní město (Košíček) - lesem - hotel Šikmá věž - rekreační sídlo Fialů
Cesta:	pařezy, kořeny, kameny, balvany, bahno, ale i asfalt - všeho bylo dostatek (bahna i nadbytek)

Neděle 18. 10.

9,00 - pozvolna a rozvážně jsme vstávali a snídali. Sluníčko svítilo od samého rána a venku bylo příjemné podzimní teplo. Přepočítali jsme zásoby a zjistili jsme, že po včerejším nájezdu zbylo pouze jediné pivo, 1,5 litru bílého vína a hlt Caraibo rumu (ta láhev byla snad bezedná).

10,50 - odjeli Rajče + Dorka a my zbylí jsme se přemístili s kávou na sluncem zalitou zahradu - Zdenek česal jablka, Pepa přišíval utržené popruhy, Honza s Brzim prali řetěz a pomalu jsme se dohadovali, zda jet na kolech na Kost nebo jít na pěší výlet do Prachovských skal.

11,30 - po bouřlivé diskusi došlo k zásadnímu rozhodnutí - kdo chce, půjde na procházku po Prachovských skalách a kdo chce, pojedje na kole na Kost. Sraz opět u Fialů v 17,00

Akce KOST

Protože jsem se tohoto výletu neúčastnila, předávám nyní klávesnici na chvíli Brzimu ...

Těsně před polednem vykristalovalo po bouřlivé diskusi rozhodnutí, že na kole pojedje jenom tvrdé jádro **BBCC** (já jsem navrhol, aby ti co nechtějí jet na kole, byli z **BBCC** okamžitě vyloučeni, ale neuspěl jsem), zatímco ostatní členové a příznivci **BBCC** půjdou pěšky na procházku do skal.

Úderem 12:07 za slunečného počasí tedy vyjelo tvrdé jádro **BBCC** ve složení: otec **BBCC** Pepa sr., matka **BBCC** Honza Brčák, lídr výletu Zdeněk Fiala a dále Jirka Krejčík, Mirek Šnábl, Pepa jr. a já jako vrchní osvětlovač.

Cesta od chaty vedla listnatým lesem, chvílemi dost prudce nahoru, chvílemi bahnem kolem kopců Velká Svinčice a Malá Svinčice, tvořenými čedičovými vyvřelinami a pak lesní kamenitou cestou dolů až na silnici u Maršova. Když jsme vyjeli z lesa, zatáhlo se a začal foukat svěží vítr. Pokračovali jsme po silnici přes Blata kolem hospody a přes Zámostí do Mladějova. U vyhořelé

hospody na náměstí jsme se dali vlevo po silnici na Sobotku. Bylo radost pohledět na kmitající šedé ponožky s červenomodrým logem **BBCC** nad tmavým hladkým asfaltem rámovaným sytými zelenými poli osetými ozimými. Silnice vedla střídavě nahoru a dolů s pěkným rozhledem do kraje a tvrdé jádro po skupinkách volně diskutovalo o různých tématech, např. o problematice synchronizace videokamery při snímání filmu, o vytváření ornamentů v trámech pomocí sekýrky, o vhodnosti či nevhodnosti bavlny pro spodní prádlo atd.



Přes Stěblovce s krátkou zastávkou na Honzovu cigaretu jsme dojeli do Sobotky, jednou jsme objeli historické náměstí a zabráni do diskuse jsme si ani nevzpomněli na slavného místního rodáka (*Fráňu Srámka - pozn. Vr.*). Pokračovali jsme po silnici na Osek a za vsí pak vpravo po asfaltové cestě do obce Střehom a pak po cestě Údolím Plakánek. Střídavě kamenitá a bahnitá cesta vedla lesem a lučinami zmiňným údolím lemovaným pískovcovými skalami. Na konci údolí se otevřel romantický pohled na hrad Kost. Protože nám již notně kručelo v břiše, kochali jsme se krásným pohledem na hrad jen krátce a rychle jsme vyhledali restauraci.

Usadili jsme se v hlavním sále, kde nikdo nebyl. Honza si chtěl zapálit, ale narazil na nekompromisního vrchního, který v žádném případě nechtěl dovolit kouření, protože by sál načichl a nedal se vyvětrat. Honza tedy kapituloval a šel si zakouřit ven. Vrchní nám při objednávání všem vnutil česnečku a když pak viděl, že jsme si objednali vybrané pochoutky (daňčí medailonky, daňčí špíz, štiku atd.) a někteří i dvě jídla (Pepa jr.), přinesl Honzovi popelník a sám mu dokonce zapálil cigaretu.

Honza spokojeně pokuřoval a dělal dvojsmyslné vtipy. Když ale viděl, že se jim nikdo nesměje, začal si zoufat, že to ježdění na kole bez ženskejch není ono. Rozvinula se diskuse, jak rozšířit řady **BBCC** o nové členky. Inzerát v Annonci jsme posléze zavrhl, protože jsme nebyli schopni se dohodnout, která část rubriky Hezké chvíle by byla nejvhodnější. Pepa sr. navrhl nechat natisknout malé přihlášky do klubu ve formě vizitek, které bychom selektivně rozdávali cestou kolemjdoucím či kolemjedoucím potenciálním členkám. Jirka Krejčík připomněl, jak se snažil rozšířit řady **BBCC** o tři nové členky pomocí zmrzliny na výletě kolem Třeboně. Zasněně vzpomínal na dozlatova opálenou pokožku se žlutými plavkami, což je nejen podle něho nejkrásnější kombinace. Mirek Šnábl má však se žlutými plavkami spojenou nepříjemnou vzpomínku na dlouhé čekání na pivo v třicetistupňovém vedru, protože si tehdy zapomněl peníze a Jirka Krejčík, který mu slíbil koupit pivo, raději kul železo dokud bylo žhavé.

Přinesením jídla diskuse skončila bez zřetelného výsledku. Mlčky jsme vychutnávali kulinární rozkoše, Pepa jr. dokonce dvěma obědy, což vrchní nevydržel a hlasitě se podívoval nad jeho žravostí. Oběd jsme zakončili palačinkami, rakvičkami se šlehačkou a kafíčkem.

Čas oběda se naplnil, Honza típnul poslední cigaretu a zbudili jsme Mirka. Oknem jsme viděli chodit pláštěnky, proto jsme si oblékli bundy a oteplovací kalhoty (Pepa sr. si nepřevlékl spodní prádlo). Zdeněk dále hrdinně pokračoval jen v triku **BBCC**.

Krátce jsme objeli hrad Kost a obdivovali zchovalost jeho hradeb. Pak jsme se vydali, již za deště, Prokopským údolím - nejprve po lesní a pak po luční, velmi bahnitě cestě. Kola se bořila, jeli jsme, ač po rovině, na horské převody, blátíčko čvachtalo a mlaskalo. Objevil se názor, že tato cesta v sobotu večer bez baterek, by byla hotová lahůdka.

Jirka Krejčík, jak je jeho zvykem, cestou zdravil pocestné. Když ovšem jede poslední a on jediný pozdraví, pak všichni ostatní vypadají jako hulváti. Někdy se mu jeho slušnost ale také nemusí nevyplatit. Na začátku Prokopského údolí velmi srdečně pozdravil dvě venkovanky, které srpy osekávaly řepu. Venkovanky si však jeho pozdrav zřejmě nevysvětlily jako slušnost, protože neodpověděly a místo toho se ještě více soustředily na práci přesnými a přehnaně silnými záseky do řep.

Mokří, zabahnění, ale šťastní, jsme dorazili do Libošovic. Odstranili jsme nejhorší fláky bahna z kol a výstroje a po krátkém oddechu (Honza si dal cigaretu, Mirek neusnul) jsme se vydali po silnici směrem na Malechovice a Roveň. Minuli jsme vlevo asfaltovou cestu, kterou jsme v sobotu večer, již za tmy, přijeli od Nebákova. Přestalo pršet a začalo lejt a my jsme pokračovali po silnici z kopce směrem na Mladějov.

V autobusové čekárně v Mladějově na návsí jsme se nadopovali horkou kávou z mé termosky. Protože nás bylo pouze sedm a kávy skoro půllitr, na každého vyšel plný kalíšek. Počkali jsme až přestane pršet, zbudili Mirka a s čerstvými silami vyrazili směrem na Zámostí a Blata po nám již důvěrně známé silnici.

Před zavřenou hospodou v Blatech si někteří zavzpomínali na včerejší večerní pivo, Honza si dal obligátní cigaretu před posledním kopcem a vydali jsme se po asfaltové cestě směrem na Pařez jako včera za úplné tmy.



Cesta vedla lesem do kopce prudkými serpentýnami a my zvědavě sledovali kudy jsme to včera večer jeli. Odbočili jsme vpravo po lesní cestě, která se vinula mezi skalami údolím Lahole. Les voněl vlhkem a čerstvě požezaným dřevem a nikdo nezabloudil - stejně jako včera večer. Jirka Krejčík navrhl, že bude nutné při nočních výletech vozit kvalitní halogenové osvětlení, abychom nepřicházeli o krásné scenérie. Sám si na kolo ale nic takového nedá, protože by se tím narušila stylová čistota tvarů jeho kola. Na autě také nemá logo **BBCC**, protože nesplňuje jeho estetické nároky.

Cesta stoupala nejprve pozvolna a pak prudce až k hotelu Skalní město. Před hotelem jsme udělali krátkou přestávku, Honza si dal cigaretu a Zdeněk nám sdělil, že s největší pravděpodobností jde o literárně známý hotel Košík z Hrabalova Anglického krále.

Od hotelu jsme jeli dolů po silnici kolem Lepařova pomníku až do Prachova a pak po již také důvěrně známé lesní pěšině do Horního Lochova až k hotelu Šikmá věž. K chatě jsme přijeli v 17:10.

Rekapitulace:

Celkem se zúčastnilo: 7 lidí

Celkem psů: 0

Celkem jsme ujeli: 34,2 km

Hrubý čas: 5:05

Čistý čas: 2:38:26

Průměrná rychlost: cca 12,9 km/hod.

Trasa: rekreační sídlo Fialů - lesem - Velká Svinčice - Malá Svinčice - Maršov - po silnici - Blata - Zámostí - Mladějov - Stéblovce - Sobotka - Osek - Střehom - Údolí Plakánku - lesní cesta - hrad Kost - Prokopské údolí - luční pěšinou - Libošovice - po silnici - Malechovice - Roveň - Mladějov - Blata - údolí Lahole - hotel Skalní město (Košíček) - Lepařův pomník - Prachov - lesem - hotel Šikmá věž - rekreační sídlo Fialů

Cesta: lehká, pohodové tempo

No a protože mi Brzi zase vrátil klávesnici, můžu vás teď ještě seznámit s tím, jaké to bylo na pěším výletě do Prachovských skal ...

Akce PRACHOVSKÉ SKÁLY

12,14 - ve složení Jája + Tomáš + Vr. + Vrstevnička + Podčarovka + Vítek + Šmudla + Jandovi (Olda + Marcela) + 4x Čiháci (Láďa + Jarka + Simona + Adéla) jsme vykročili směrem k Prachovským skalám. Začali jsme u památníku Vojty Náprstka, což byl první předseda Klubu českých turistů a který se vlastně koncem minulého století zasloužil o zavlečení turistiky do této oblasti - tedy výletníci se zde určitě objevovali i před Náprstkem, ale on byl údajně první, kdo v roce 1879 navštívil Prachovské skály a Český Ráj se skupinou pražských milovníků přírodních krás a neopomněl to zdokumentovat.

Od památníků jsme po dlouhých kamenných schodech vystoupali na rozcestí U buku (kde dříve rostli převážně buky, dnes zde rostou převážně smrky) a dále jsme již pokračovali od vyhlídky k vyhlídce - díky jasnému počasí a skvělé viditelnosti jsme dohlédli až na Ještěd, kochali jsme se pohledem na pískovcové útvary kolem nás, díky Jáje jsme se dozvěděli, jak se některé ze skal jmenují, jak vlastně kdysi vznikaly, jak se po skalách leze (i když nám horolezeckým laikům dodnes není jasné, jak se někdo může udržet na něčem, kde se není čeho chytit) a jak se slaňuje. Zkrátka „bylo to vo něčem“.

Prošli jsme vyhlídku U míru, Hlaholskou vyhlídku, Masarykovou cestou jsme došli k modlitebně Bratří, prošli jsme Rumcajsovou vyhlídkou, Hakenovou vyhlídkou, Všetečkovou vyhlídkou, Šlikovou vyhlídkou a sešli jsme na rozcestí zvané Točenice. Zde jsme již na nátlak Oldy a Ládi zavrhlí další kochání se přírodními útvary a bez otálení jsme nabrali směr k Turistické chatě.

13,45 - samoobslužná jídelna v Turistické chatě sice nabízela poměrně slušný jídelníček, ale výdej jídel trval neuvěřitelně dlouho. Než byli poslední z nás obslouženi, první již byli po obědě.



BBCC

Bohužel jídelníček nenabízel tlačenkou, takže Šmudla ležel uraženě pod stolem a odmítal s námi komunikovat.

14,07 - v cukrárně naproti Turistické chatě jsme se občerstvili horkou griotkou (což nebylo nic jiného než grog z griotky, ale bylo to mimořádně dobré), horkou čokoládou, zmrzlinovými poháry a banány se zmrzlinou. Díky návštěvě toalet jsme ještě shlédli výstavu o Českém Ráji a já jsem nakonec nezapomněla v cukrárně tachometr.

15,00 - sluníčko se schovalo za mraky, začalo lehce poprchat a my jsme se vydali na zpáteční cestu. A protože u Turistické chaty začíná jedna z tras Prachovskými skalami a my bychom museli platit vstupné, vedla nás Jája lesní cestou, přešli jsme klády a lesem jsme stoupali vzhůru do kopce na rozcestí zvané Fortna. Cestou jsme sbírali houby a těsně kolem nás proběhla vyplašená srna - ve Šmudlovi sice lovecké vášně neprobudila (naštěstí), ale my jsme dost dlouho básnili o srnčím na smetaně.

Z Fortny jsme již sešli příjemnou lesní procházkou přes rozcestí Na Svinčici a Pod Svinčicí až k výchozímu bodu našeho výletu - k sídlu Fialů. Našli jsme i poměrně velké množství hub, ovšem nezapomenutelný úlovek učinil Vítek, který pod dojmem, že jde o bedly, hodlal propašovat mezi hříbky tři muchomůrky citrónové !!!

Rekapitulace:

Celkem se zúčastnilo:	12 lidí
Celkem psů:	1
Celkem jsme ušli:	mnoho toho nebylo, ale stálo to za to
Hrubý čas:	3:46
Čistý čas:	neměřeno
Průměrná rychlost:	neměřeno
Trasa:	rekreační sídlo Fialů - památník Vojty Náprstka - U buku - vyhlídka U míru - Hlaholská vyhlídka - Masarykova cesta - Modlitebna Bratří - Rumcajsova vyhlídka - Hakenova vyhlídka - Všetečkova vyhlídka - Šlikova vyhlídka - Točenice - Turistická chata - Fortuna - Na Svinčici - Pod Svinčicí - rekreační sídlo Fialů
Cesta:	pohoda

16,00 - a jsme u Fialů. Sbalili jsme, naložili jsme auta, uklízeli jsme, prostě jsme se věnovali klasickým činnostem směřujícím k odjezdu.

17,15 - přijela naše výprava z hradu Kost

17,39 - 18,15 - postupně jsme opouštěli Horní Lochov a mířili jsme ku Praze

Rekapitulace:

Celkem se zúčastnilo:	19 lidí
Celkem psů:	1
Počasí:	užili jsme si sluníčka i deště, t = cca 15° C

AUTEM

Celkem jsme ujeli:	91 km
Hrubý čas:	1:26
Čistý čas:	1:26
Průměrná rychlost:	cca 64 km/hod.
Trasa:	Horní Lochov - Mladá Boleslav - Praha
Cesta:	bez problémů

Takže to je vše o poslední letošní vícedenní výpravě **BBCC**, která se konala do Prachovských skal. Počasí nám neuvěřitelně přálo, jablka ze zahrady od Fialů byla výborná a za ty dva dny jsme jich snědli poměrně dost, zažili jsme první (ale rozhodně ne poslední) přesun po setmění, hrálo se a zpívalo až do časných ranních hodin a koho to zajímá, tak jsme za tento víkend stihli vypít 30 piv, 1/4 litru Fernetu, 1/4 litru Myslivce, 1/4 litru Caraibo rumu, 6 litrů burčáku, 7 litrů červeného vína, 1,5 litru šampusu (DORATO), 1,5 litru bílého vína, 1 láhev whisky, 2 láhve brandy, 7 litrů domácího jablečného moštu, 9 litrů perlivé Dobré vody a 6 litrů neperlivé Dobré vody. No a samozřejmě spoustu kafe a čaje. A překvapivě všichni jsme to i všichni přežili bez úhony.



BBCC

Se všemi se tedy zatím loučím a v pátek 30. 10. u Dorky AHOJ !!!

Vrstevnice

Příští akce - INTERMEZZO U DORKY

Termín konání: pátek 30. 10. 1998

Místo konání: Maturovi, Kubišova 4, Praha 8

Čas: od cca 19,00 (ale nezapomeňte, že kdo pozdě chodí, sám sobě škodí)

Program: prohlídka osvětlené Petřínské rozhledny, víno, zpěv, tanec, ...

Co nezapomenout: boty na přezutí, dobrou náladu, fotky, ...